

Aklıma Cündioğlu geliyor otodidakt deyince, hayır, hayır, böyle düşünmemeliyim.

Ne demek bu? Kendi kendine okumuş adam demek, bilgisi formel bir eğitimden çok kendi okumalarına dayanan kişi.

Neden pek de makbul sayılmıyor? Bilhassa akademisyenlerin *otodidakt'a* bakışları hayli burun eğriten cinsten.

Bunun sebebini bilmiyorum. Akademisyenimsi işlerle uğraşırken de bilmiyordum ancak otodidaktın her daim kendi bilgisine atıf yapmak, her daim o konu hakkında neler bildiğini göstermeye çalışmak gibi bir problemi mevcut. Çok defa ayrıntılarla uğraşır büyük resme boya olmaya çalışmak yerine cebinde taşıyabileceği pastel boyalarla sağı solu boyar. Bu kötü bir şey değil gerçekte. Yine de herhangi bir derecesi olan veya kendi alanında yeterince ihtiram gören bir insanın tavrı da değil.

İnsanın *okudukça gelişen cehaleti* onda bir tevazu yaratır. Üniversiteye giren öğrencinin ilk sene *profesör* gibi hissetmesi ama mezun olurken kendini natamam görmesi gibi bir duygu. Otodidaktta bu taraf gelişmez, kendini besleyen bir adam olduğu için, karnı şiştikçe ne kadar çok bildiğini düşünür. Bu da ister istemez bir kendini gösterme hevesi yaratır.

Yazısını tanımak kolaydır. Alakalı alakasız referanslar, *bak ben falancayı da okudum* anlamına gelen göndermeler bol görülür. Aslında hepimiz biliyoruz, birini *okumuş gibi yapmak* pek de zor bir şey değildir) Bir de karnını yazı yazarak doyuran cinsten bir adamsa, ister istemez etrafında bir hale, bir hayran kitlesi oluşturmak zorundadır: Büyük fikir adamı olacak, bu sayede ünü artacaktır.

Adam kabız olsa bir şekilde fikri sıkıntıya bağlamak, ishal olsa veludluğuna yormak gerekir.

Bunlar, dediğim gibi, gerçekte kötü şeyler değil; *entelektüel* dediğimiz adam gerçekte zaten nihai ürünü *ego* olan bir makinadır. Ha kendi okumuş, ha başkası okutmuş, neticede entelektüelin asıl ürünü *ego*, yan ürünü de laftır. Otodidakt da laflarını çeşitli soslarla bulayıp *ürün farklılaştırması* yapmak zorunda kalan entelektüeldir.

Ben de tamamen mesleğim dışında kalan konularla ilgili yazdığım için otodidakt sayılırım. Yine de okuduğum hemen her şeyi unuttuğumu düşünürsek o kadar da talihsiz bir vak'a değilim. Zaten kendimi giderek normal bir insana dönüşüyor buluyorum, basit istekler, basit fikirler, herkesin anladığı cinsten yazılar.

Hastalığımın seyrinde bir de yazıdan para kazanmaya çalışmamak (breh! breh!) *ilkesi* de etkili olabilir, belki çok ıksam basılacak şeyler yazarım ama keyfime göre yazıp, yayıncıymış, okurmuş, modaymış eyvallah etmemek, dahası *bak ben bunu da biliyorum, püsür de biliyorum, sekiz dil konuşur, yirmisekizini okurum* (Viva Google Translate <<http://translate.google.com>>__) demek zorunda kalmamak daha güzel.

Bir şey bilmiyorum kardeşim, hoşunuza giderse okursunuz, yoksa bende hakikat namına pek de derin şeyler yok, aradığınız yazar kapsama alanı dışındadır.

[Burada yazar yazıyı nasıl bağlayacağını onbeş dakika düşündü ve bulamadı.]

İşte bu gibi sebeplerden dolayı *otodidakt* olsam da göstermemeye, *kant kusup, kızılıcık şerbeti zeka yapıyor* demeye çalışıyorum. Hakikati bulmuş ve kasasında saklıyormuş gibi yazanları da okumuyorum.